

Từ “em bé Syria” tới “những em bé Việt Nam” một Thời.

Hương Dương txđ

Từ khi nữ phóng viên Nilufer Demir, một phóng viên Thổ Nhĩ Kỳ, chụp được tấm hình “em bé Syria” nằm xấp úp mặt trên cát nơi sóng biển vẫn dập diu vỗ vào bờ, rồi tung lên Internet, không biết bao nhiêu người đã sót sa cho thân phận cậu bé con này, bao nhiêu lời thương tiếc đã được thốt lên, bao nhiêu bài viết đã thêu dệt cái chết của một đứa trẻ đã hy sinh trong một cuộc vượt biển! Nhìn tấm hình cậu bé có tên là Aylan – một cái tên nay đã lừng danh – tôi cũng bùi ngùi cho thân phận hẩm hiu của một đứa nhỏ đã phải qua đời quá sớm, nạn nhân của một biển cố quá quen thuộc đối với những người Việt Nam như tôi, vượt biển để đi tìm sự sống tự do no ấm, dù biết có phải chết cũng vẫn đi...

Tôi bùi ngùi hơn nữa vì nhớ lại rằng đã có bao nhiêu em bé Việt Nam cũng đã chết như bé Aylan, cũng đã nằm úp mặt trên bãi cát, nơi sóng biển cũng vẫn vỗ vào bờ như thế, chỉ có khác là những em bé Việt đó không ai biết tới, không ai chụp hình đưa lên Internet cho khắp thế giới xem và thấy đau lòng, không bận áo đồ quần short đen đi giày đẹp như bé Aylan! Những em bé Việt Nam, hàng ngàn em, đã chết im lìm, chết sau những cơn đói khổ vật vã, chết trong cảnh nghèo nàn, chết không như một con búp bê to lớn bận đồ đẹp bị bỏ quên trên bãi cát! Nếu có một bức hình chụp một em bé Việt Nam nằm chết trôi trên bãi cát thì chắc chắn nó sẽ không đẹp như bức hình đã chụp Bé Aylan, tuy nhìn cũng đại khái như thế, cũng nằm xấp trên bãi cát nơi nước biển cũng vỗ nhẹ nhàng vào bờ, em trông cũng như đang nằm ngủ chứ không phải đã chết, cũng có thể được ví như thế em đang chơi trò ú tim như trong một bài tôi được đọc viết về cái chết của bé Aylan mới đây....

Tôi càng bùi ngùi khi nghĩ tới số phận của những kẻ đi tị nạn từ Việt Nam, những nạn nhân của gần 20 năm chiến tranh, chết chóc, nạn nhân của sự tàn bạo cũng khủng khiếp như sự tàn bạo của bọn ISIS, cũng phải trải qua những điều linh của cuộc sống, cũng vô vọng, cũng cùng đường, liều chết mà ra biển trốn đi. Nghe Joe Biden tuyên bố rằng nước Mỹ sẵn sàng tiếp nhận những người tị nạn từ Syria, tôi càng cảm phẫn tên “thực dân” này. Ngày xưa, ngày quá xa xưa để không còn muốn nhớ, tôi nghe hẳn tuyên bố nước Mỹ không có bổn phận nào phải tiếp đón những người tị nạn Việt Nam mà tức hộc máu!

Không hiểu hẳn đã nghĩ gì trong đầu khi hẳn tuyên bố phủ tay, không chịu trách nhiệm về những người tị nạn Cộng Sản từ Việt Nam? Dù không có lòng từ bi đi chăng nữa thì ít ra hẳn cũng phải có tinh thần trách nhiệm? Nước Mỹ đã bỏ rơi Việt Nam Cộng Hòa để cho bao nhiêu người uất ức, bao nhiêu người lính anh hùng tuấn tiết, bao nhiêu người lính cam đản đánh cho tới cùng, thủ tiêu càng nhiều địch càng thấy hả dạ, rồi khi hết đạn bèn cho nổ trái lựu đạn cuối cùng để cùng chết bên nhau? Họ không chịu tử huyệt, họ muốn sống vinh quang và chết cũng vinh quang vì tổ quốc! Không vì Mỹ thì đâu có hàng trăm ngàn sĩ quan viên chức VNCH phải đi tù, đâu có hàng ngàn người tù phải hy sinh chết trong những rừng sâu nước độc? Phải chăng tên do thái đó đã mù mắt hay hẳn đã cố tình quay mặt đi, sau khi tên khốn nạn Henry Kissinger đã bán đứng đất nước yêu thương của chúng ta cho bọn Trung Cộng? Không thể hiểu tại sao đang từ một kẻ vô cảm vô lương tâm, hẳn đã trở thành một con người từ bi, biết thương người, sẵn sàng dang tay cứu giúp những người dân Syria? Phải chăng vì cái chết bi ai của người con trai của hẳn đã làm cho con tim khép kín của hẳn bỗng mở hé, bỗng làm cho hẳn có lòng thương người?

Chỉ một bức hình em bé Syria nằm chết trên một bãi biển xa xôi đã gọi lên cả một phong trào thương sót những kẻ khốn đốn vì chiến tranh, nhưng thử hỏi ai gây nên hận thù để rồi ai gây nên chiến tranh? Vì ai mà mấy triệu người dân Việt đã lũ lượt kéo nhau bỏ nơi chôn rau cắt rốn ra đi? Vì ai mà bây giờ hàng mấy trăm ngàn dân Ả rập bỏ quê hương xứ sở của họ là Syria và Iran tràn sang các nước Tây Phương gây thành một tai họa cho những nước này?

hdtđđ